

SOPHIA

Keď mala čas vyplnený aktivitami, tri mesiace jej prebehli ako nič. No posledných deväťdesiatdva dní sa v živote Sophie Barrettovej vlieklo vo vytrvalej monotónnosti. Strávila ich na gauči, zabalená v deke, driemaním či čítaním svojich obľúbených románov alebo na nespočetnom množstve terapeutických sedení.

Chvalabohu nastal deň číslo deväťdesiattri a v tej chvíli Sophia stála pred dverami svojej kancelárie. Uhladila si čerstvo vyžehlené sako, vyrovnala pás na taške od počítača prehodeného cez plece a zhlboka sa nadýchla. Konečne vytúžený návrat do normality. Trasúcou rukou potlačila dvere číslo 608 a dokorán ich otvorila.

Keď vošla dovnútra, snažila sa čo najpresvedčivejšie tváriť, že je ešte stále tou silnou, sebavedomou ženou, ktorej životnou misiou je pomáhať druhým prekonávať bolesti.

Vstupná hala ako zvyčajne voňala levanduľou. Aj výhľad z okna na centrum Phoenixu za sekretárkiným pracovným stolom bol ten istý. A fontána na stene po pravici jej ešte stále dokázala upokojiť nervy.

Napriek tomu mala nejasný pocit, že sa niečo zmenilo. Možno to bola práve ona.

Sekretárka Kristin vykukla spoza veľkého pracovného stola. „Si späť!“ zvolala, zložila si slúchadlá z uší a bežala ju objať. „Chýbala si nám.“

„Mne chýbalo byť tu.“ Sophia s úľavou vydýchla, hoci si ani neuvedomila, že zadržiava dych.

„Máš ostrihané vlasy!“ Kristin naklonila hlavu, a sústredene žujúc žuvačku, študovala Sophiin účes. „Veľmi sa mi to páči.“

„Ďakujem.“ Sophia sa automaticky dotkla skrátených prameňov, ktoré jej teraz ledva siahali po plecيا. David vždy mal rád jej dlhé vlasy. „Už bol čas na zmenu,“ dodala.

Kristinin úsmev sa zmenil na ľútostivý. Stisla Sophii ruku. „Dobre, že si späť. Doktorka Beckmanová sa tu ide bez teba zblázniť.“

„Som si istá, že Joy moju neprítomnosť prežila bez ujmy.“

„Určite nie. O tom hádam nepochybuješ.“

Sophia sa otočila a zbadala svoju najlepšiu priateľku stáť vo vstupnej hale, s rukami v bok. Joy Beckmanová merala sotva 150 centimetrov, no to, čo jej nebolo dopriate na výške, nahradila osobnosťou. Od šibalskej blond hrivy až po extravagantnú bižutériu a oblečenie výrazných farieb sa nedalo pochybovať, že Joy je za každých okolností sama sebou. Sophia, naopak, sa omnoho lepšie cítila v čiernych nohaviciach a krémovej blúzke, spokojná s tým, že nevytrča z davu.

Napriek rozdielom a takmer desaťročnému vekovému rozdielu bola Joy pre Sophiu viac priateľkou či staršou sestrou než šéfkou.

„Ahoj.“ Sophia k nej podišla a objala ju. „Nebol to predsa môj nápad sedieť tri mesiace doma. To ty si ma poslala do vyhnanstva.“

Joy prevrátila oči. „Ale no tak. Radšej ti ukážem tvoj dnešný program.“ Zazvonil telefón. „Kristin, môžeš to, prosím, zdvihnúť?“

„Samozrejme.“ Kristin si opäť sadla za stôl a nasadila si slúchadlá. „LifeSong Women’s Counseling. Ako vám môžem pomôcť?“

Sophia nasledovala Joy krátkou chodbičkou do jej kancelárie. Zdvihla fotografiu, ktorá stála v rámečku na jej prepĺnenom pracovnom stole. „Dala si si urobiť nové fotky,“ konštatovala. Na tejto radostne sedela uprostred piatich psov.

„Nemohla som mať predsa fotky bez Liona. Dotklo by sa ho to.“ Joy jej vzala fotku z ruky a letmo sa na ňu pozrela. V kútiku úst sa jej objavil úsmev.

„Lion je starý, deväťročný malý pes s jedným okom, ktorého si zachránila. Myslím si, že sa ho len tak niečo nedotkne,“ poznamenala Sophia a usadila sa do kresla oproti Joy, ktorá sa zošuchla na stoličku za pracovným stolom. „Naplánovala si mi dnes nejaké stretnutia? Nebola som si istá, či sa rozhodneš vrátiť mi mojich klientov, alebo ich už necháš Veronice.“

Hoci sa za tie tri mesiace stretávala s Joy mimo kancelárie aj niekoľkokrát do týždňa, Joy zakaždým odmietla hovoriť o práci. Bola presvedčená, že by bolo pre Sophiu stresujúce počúvať, čo všetko zameškáva.

Joy sa začala prehrabávať v papieroch, až nakoniec našla ten správny. „Poslala som ti to mailom,“ povedala, „ale myslím si, že by sme sa o tom mohli krátko porozprávať aj osobne, kým zase naskočíš do zabehaných pracovných koľají.“

Sophia si zobrala papier z jej rúk a pri pohľade naň zdvihla obočie. „Na zozname je iba jedno meno.“

„Mala by si začať zľahka.“ V snahe nájsť správne slová si Joy hrýzla spodnú peru. „Ešte stále si nie som istá, či si už pripravená. Tri mesiace nie je taký dlhý čas.“

„Tri mesiace je viac než dlho. Len som sa váľala na gauči a ty to dobre vieš.“ Sophia sa veľmi snažila, aby tá veta nevyznela ako obvinenie, no aj tak svoj tón neustrážila.

„Nikto nepovedal, že máš ten čas tráviť flákaním sa.“

„Tak to nebolo.“ Priateľkin ostrý pohľad Sophiu podráždil, no potom zmierlivo dodala: „Asi máš pravdu. Čiastočne.“ Spočiatku bolo ťažké vyrovnať sa s faktom, že sa na prvé výročie Davidovej smrti psychicky zrútila, a to rovno medzi regálmi v potravinách. Nejako sa jej podarilo celý rok to držať v sebe. Popieranie môže mať mnoho fáz a pohľad na značku Davidovho obľúbeného drahého proteínového prášku v nej proste niečo spustil.

Bolo jej trápne, keď si vybavila v pamäti, ako postupne brala do rúk každú jednu nádobu toho prášku, odskrutkovala veko, vysypala jej obsah na dlážku a neprestala, až kým sa vzlykajúc neváľala v kope prášku a prázdnych obalov.

Netreba asi hovoriť, že do toho obchodu sa viac nevrátila, hoci sa riadne ospravedlnila a zaplatila za všetko, čo spôsobila.

Po tej udalosti bol pre ňu kontakt s kýmkoľvek iným než s mamou, s Joy a so Cindy – s terapeutkou, ktorá jej pomohla dostať sa z toho najhoršieho, príliš náročný. Považovala za jednoduchšie ponárať sa do svojich obľúbených kníh a prijať rozsudok v podobe trojmesačnej platenej dovolenky.

Pre mnohých ľudí by bolo také rozhodnutie viac než prijateľné. No väčšina z nich sa nesnažila zabudnúť na mŕtveho snúbenca a všetky komplikované pocity po jeho smrti, ktoré v Sophii ešte stále rástli, teraz dokonca ešte viac, hoci od tej automobilovej nehody prešiel už rok.

„Nesúdím ťa,“ stlmila tón Joy. „Len sa o teba bojím. To dobre vieš. David ti ublížil. Keď zomrel, pochovala si všetky pocity hlboko vo svojom vnútri a snažila si sa predstierať, že ťa jeho smrť nijako neovplyvnila.“

V poriadku. Presný opak toho, čo sa šesť rokov učila v škole, nehovoriac o nespočítateľných hodinách praxe. „To všetko viem. No terapia so Cindy je presne to, čo som potrebovala, aby som sa preniesla cez minulosť. Už mi je lepšie.“

Popravde bolo by jej lepšie, keby sa konečne dokázala naučiť opäť stáť na vlastných nohách. A súčasťou toho bolo čeliť svetu tam vonku. „Potrebujem to tu.“ Sophia rukou ukázala okolo seba. „Potrebujem sa vrátiť do známeho priestoru. Zamestnať sa niečím.“ Pomáhať iným ľuďom. Mama jej vždy vravela, že je to ten najlepší spôsob, ako sa prestať zaoberať iba sebou. A Sophia už bola príliš unavená zo zaoberania sa sama sebou.

Joy si počúvala čelo. Bolo zjavné, že ešte neskončila, a to napriek všetkým protestom, ktoré celé tie týždne až do dnešného dňa Sophia podávala. „Len mám strach, že tvoja prítomnosť tu spustí...“

„Naozaj si cením tvoju starosť o mňa, Joy. No prosím ťa, ver mi.“ Sophia vstala a vystrela sa. „Vyzerá to tak, že moja klientka tu bude už o deviatej. Mala by som teda ísť do svojej kancelárie a pripraviť sa.“ Podišla k dverám, no v nich sa ešte otočila, aby povedala: „Bohvie, či by som to bez teba prežila. Ale už som pripravená. Zvládnem to.“

Joy sa na tvári zjavil silený úsmev. „Dobre teda.“

Sophia prešla chodbičkou k svojej kancelárii a z kabelky vybrala kľúče. Odomkla dvere a zapla svetlo. Zatuchnutý vzduch svedčil o tom, že kancelária sa dlho nepoužívala a bolo cítiť stopy po jablkovo-škoricovom rozprašovači. Nieкто upratol stôl. Sophia si sadla na stoličku a po prvý raz za tých pár mesiacov zapla počítač.

Oči jej behali po miestnosti, kým čakala, kedy naskočí jej e-mailová schránka. V rohu stál najpohodlnejší gauč, aký kedy mala. Pri pohľade na diplom z univerzity a certifikát profesionálnej psychologičkej poradkyne s licenciou v štáte Arizona ju zalial pocit hrdosti. Nech sa udialo čokoľvek, toto jej nikto nezvezme.

Napokon natiahla ruku cez stôl a zobrala do nej rámček, ktorý tam stál, odkedy tu pred piatimi rokmi začala robiť.

Najprv v ňom bola rodinná fotka – len ona s mamou. Potom ju vymenila za fotografiu zo zásnub s Davidom – len štyri mesiace po tom, ako sa spoznali.

Na nej bola Sophia na Davidovom chrbte, dlhé čierne vlasy jej padali na plecia, dôverčivé svetlomodré oči mala plné lásky a objímala Davida okolo krku, kým on ju držal pod kolenami. Ten obrázok svedčil o spleti lásky a posadnutosti, ktorá v Sophii rástla od prvej chvíle, keď ho zbadala v kaviarni a on si ju nakoniec tiež všimol.

Z fotky sa na ňu dívali jeho hnedé oči. Vždy na ňu pôsobili hypnoticky, akoby on bol Sirénou a ona Odyseom. Chlapčenským úsmevom a hustými vlasmi pripomínal Patricka Dempseyho a neodškriepiteľný vkus v obliekaní svedčil o tom, že vyrástol v blahobyte.

Bezhlavo sa doňho zamilovala. Ona, chudinka Sophia Barrettová, si našla svojho princa, muža, ktorého chceli všetky ženy. Bol to však princ len navonok. Vnútri bol niekto celkom iný.

Sophia otvorila zásuvku pracovného stola a hodila do nej rámček s fotografiou. Tak. Pokrok. Potom sa pustila do prezerania e-mailovej schránky, až kým jej Kristin nezazvonila, aby ju informovala o príchode klientky.

Uf, neznášala tú nervozitu prvého dňa, ktorá jej prebehla celým vnútrom. Určite sa však vytratí, len čo dá bokom svoje emócie a sústredí sa na niekoho iného.

S hlbokým nádychom sa zdvihla a prešla do vstupnej haly, ktorá bola zároveň čakárňou. „Patty Smithová?“ spýtala sa. Vstala nenápadná, nesmelá žena, odhadom bližšie k štyridsiatke, so zvesenými plecami a s hnedými vlasmi padajúcimi jej do tváre. „Tu som,“ odvetila tenučkým hlasom.

Sophia k nej natiahla ruku. „Rada vás spoznávam. Ja som Sophia Barrettová.“

Žena sa jej pohľadu vyhla, no ruku jej podala a zamrmala niečo na pozdrav.